

"Oluja" - poraz koji se mitomanstvom želi pretvoriti u pobjedu

O Oluji sam pisao još dok je trajala jer bijah duboko angažiran, ali i poslije. Danas, 10 godina poslije istražio sam brojnu dokumentaciju nevladinih organizacija, brojne izvore publicistike, pregledao brojne videozapise i obišao prostore, "uzduž i popreko", desetine puta. Gotovo sam sagledao sve što angažiran pojedinac može sagledati. Došao sam do spoznaje da je to povijesni nekažnjeni zločin koji se mitomanski slavi. Istovremeno to je najveći poraz Hrvatske. To je nedržavnički čin ostvaren kao najpogrešniji način očuvanja integriteta države.

Na novinarsko pitanje je li bila moguća Hrvatska i bez rata, jer je posle pada berlinskog zida nastalo preko 20 novih država bez rata, predsjednik Tuđman je odgovorio: "Naravno da je mogla, ali ne bi ostvarila sve svoje ciljeve". Drukčiji odgovor nije se mogao očekivati od jednog rasiste (pogotovo što mu žena nije Srpkinja ni Jevrejka) i propovjednika genocida (Bespuća..., str. 164) i srbofoba ("Srbi su remetilački faktor").

Evo što je o tome posebno rekao 1998. godine: "Hrvatska je riješila srpsko pitanje u Hrvatskoj. Mi smo prihvatili povratak dijela Srba u Hrvatsku, kako bi onemogućili napade na Hrvatsku i prigovore kako je Hrvatska nastavak NDH i da ne želi ni jednog Srbina. Riješili smo srpsko pitanje i Srba više neće biti 12 odsto i 6 odsto Jugoslavena koliko ih je bilo. A tri odsto koliko će ih biti, neće više ugrožavati hrvatsku državu".

Nikada nisam mogao zamisliti Hrvatsku bez Krajine, ali još manje Krajinu bez njenih stanovnika Srba. Tome sam u ratno doba sve podredio. Dva puta sam odlazio u Krajinu uz rizike života tragajući za izmirenjem. Nagovorio sam Jovana Raškovića kao jednog od inicijatora pobune da odustane i da se pridruži građanskoj inicijativi izmirenja. Kad je on na to pristao, hrvatske vlasti su ga ponizile jer nisu htjele izmirenje. Doista, odobravam da Međunarodni sud u Hagu Oluju smatra "zločinačkim pothvatom".

To je bila zaštićena zona UN, a teritorij je obuhvaćao skoro 1/3 hrvatskog kopnenog prostora. Ne dovodim u pitanje legitimnost da se teritorij integrira, međutim, način, strategija i taktika te posljedice integracije za svaku su osudu. Metodologija rata "spaljene zemlje" to potvrđuje, da je to zločinački pothvat. Taj se teritorij danas zove "novooslobođeni", a praktički je katastarski oslobođen od autohtonog stanovništva. On se zove i teritorij "od posebne državne skrbi", a praktično je populacija ili isključena ili u ovisnom položaju bez programa razvoja prostora. To je najmanje nastanjen teritorij,

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

svoga 40 stanovnika po 1 km², s najnepovoljnijom spolnom, dobnom, obrazovnom i profesionalnom strukturom. Rang odstojanja (ne) razvijenosti prema metropoli je najviši.

MUZEJ ZLOČINA NA OTVORENOM

Danas je to "muzej zločina na otvorenom". Jer "izbrisana je memorija" antifašizma. To su bili ustanički krajevi Srba u odbrani golog života od NDH. Razorena je toponomastika i onomastika, razoren je katastar, falsificirana historija i proveden kompletni kulturocid. Srbi danas tamo nemaju ni jedne jedine srpske institucije osim okljaštrene pravoslavne crkve, praktično bez vjernika. Tri godine tamo nije bilo ni vrapca "pokućarca". Ratom kojeg praktično nije bilo, dakle ponavljam ratom "spaljena zemlja", sve je učinjeno kako je Tuđman naredio "da ima da Srbi nestanu". Prema tome "pusto tursko" na hrvatski način ili zjapi kao pusta avet ili je provizorij življenja. Tamo gdje su bila srpska naselja nema niti će biti ikakvog, a ne samo održivog razvoja.

Zločin produžen posle rata

Olujom, kao prirodnim fenomenom prenesenim na socijalno polje, u Hrvatskoj je produžen zločin mnogo kasnije nego što je rat trajao. Uništena su ne samo ruralna naselja nego njihova urbana gravitacijska središta. Ističem, Ličko-senjska županija najveća je i tamo su bila mnogobrojna srpska naselja, ali ni većeg teritorija, ni veće razorenosti, ni veće bijede i siromaštva, ni upornije reciklaže rata. Srpsko stanovništvo je protjerano ili masakrirano, selišta spaljena i "putujući grobovi" su se vratili da nađu smiraj. Pa i kao takvi nemaju mira. Zadar nema okoline. Naselja srpske provenijencije ne razlikuju se od "graja, gromača, drmana i suhozidina". Zjape goleme razvaline. U Hrvatskoj se zaboravlja da se ne mogu razvijati gradovi bez svog ruralnog zaleđa. Sve to teče nekažnjeno!

Odvedem najstarijeg filozofa, etičara po vokaciji da vidi zlodjelo nad prostorom Ravnih kotara u naseljima Smiljčić, Kašić, Islam Grčki, Islam Latinski, Zemunik Gornji i Donji, Veljane i dr. Od jedanput će profesor rezolutno: "Stani! Okreni! - Idemo nazad, pa nije sudbina hrvatska trogloditstvo. Ja sam prema ovim jadnicima grof Monte Kristo i ne mogu to gledati". Bio je tako potresen da nismo mogli zadugo od njega čuti nikakvoga glasa.

Najveći dio Karlovačke i Sisačke županije također nema svog ruralnog zaleđa. Sve je to etničkim čišćenjem i "spontano organiziranom" pljačkom razoreno. Ono što postoji tipični

Etnicko čišćenje ozakonjeni zločin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

je socijalni teret gravitacijskih središta. U Hrvatskoj se u primijenjenoj politici praktično prihvaća shvaćanje da postoje "i suvišni ljudi i suvišni prostori". To nigdje u svijetu nije praksa. Dakle, sve stigme, svi slogani izrečeni čak u Saboru ("Srbe na vrbe", "Mrtav Srbin najbolji Srbin"), stilizirana kvislinška i fašistička heraldika s intarzijama krunica i križa u praksi su dovela do poražavajuće destrukcije ravne ekološkoj katastrofi. I ne samo to, nego nekažnjeni zločini, tekuća ideologija nekažnjeno teče kao užasavajuća ksenofobija istovremeno. Dakle, Hrvatska je ksenofobična zemlja. Skoro nema dana a da se ne pojavi neka antisemitska, rasistička izjava, ocjena, grafit ili incident. Uzurpativno pravo kao primijenjena praksa i korupcija onemogućava i repatrijaciju i restituciju dobara jer neki Hrvati, domicilni ili kolonizirani iz Bosne drže različita srpska dobra protivno svim zakonskim normama. Formalno država i njene institucije su za povratak, a praktično ne. To znači de iure da, a de facto ne. Pred svijetom se brane političari da su sve normirali lege artis, dakle bez obzira na praktičnu primjenu. To postaje kobno. To, međutim, potvrđuje činjenica praktičnim uvidom na terenu, što je danas u Hrvatskoj rezidencijalnih Srba oko 20.000 manje nego što ih je popisano 2001. godine, a stalno se urla: "Srbi dolaze!" Danas imamo tzv. vikend Srbe. Dolaze da srede dokumente, obave ukope, podignu mirovine ili da obave neke druge efemerne radnje. Danas umrlim u srpskim lokalitetima nema tko da grob iskopa, pa živi doista s pravom zavide mrtvima. A država se "ubija" dokazujući da je usavršila zaštitu manjina "po najvišim svjetskim standardima".

TOPONIMI

Npr. 1.107 naselja gdje su Srbi bili većina sve je doslovno uništeno ili bolji objekti zaposjednuti od iste matrice rata prognanih Hrvata iz BiH. Taj zločin je rezultat strateškog cilja države da Srbi nestanu. Država je imala "ministarstvo za etničko čišćenje" čiji rezidualni ostaci još i sada "kolo vode". Oko 52 toponima s nazivima "srpski" ili "partizanski" su prenominirani, a niti jedan nije vraćen, što praktično znači da država insistira na svojim strateškim ciljevima. Pri tome zaboravlja da prenominacija znači dokidanje ukupnog identiteta ljudima, životinjama, stvarima, događajima i procesima prenominiranog prostora.

Etničko čišćenje-strateški cilj države

Da je etničko čišćenje bilo strateški cilj države neka nam posluži kao ilustracija tabela razaranja vlastite nadgradnje.

Ovaj sumarni pregled nekažnjelog ruralocida dobiven je neposrednim istraživanjem. On nije nastao kao izraz ratnih sukoba ili kao kolateralna šteta rata, nego kao namjerno organizirana destrukcija u funkciji etničkog čišćenja.

Pouzdamo znam da kuća, dom, stan, privredni objekti, institucionalni objekti, itd. nemaju ni etniciteta niti nacionaliteta. Oni su pretpostavka čovjekovog življenja od tzv. pećinskog čovjeka ili bolje rečeno od trogloditskih staništa do modernih naselja. Zalazio sam u stogodišnje i milenijske građevine, stanovao u stanovima stotine godina starim i nisu me progonili nikakvi duhovi etniciteta i nacije da bi poželo njihovu destrukciju. Međutim u vrijeme Oluje augusta 1995. gledao sam jednom prilikom s kameramanom iz helikoptera kako gori preko stotinu seoskih naselja Lapca, Gračaca i Kninske krajine samo zato što su u njima Srbi stanovali. To je Oluja koju će se navodno izučavati u strategijskim centrima kao uzvišeni oblik ratovanja, zapravo bit će suprotno. Sav taj mitomanski patos, kao čudni i apsurdni atavistički oblik razaranja vlastite nadgradnje, ostati će kao historijsko svjedočanstvo namjernog zločina.

Sa bolom konstatiram kao ruralni sociolog kome je svako selo zavičaj, da sam istim osjećajem sažalijevao svaku razorenu kuću, svako selo, svaku instituciju Muslimana, Bošnjaka, Hrvata, Albanaca, itd. kao svoj vlastiti dom. Jer seljak nema, kao uostalom mnogi drugi, ni rezervne kuće, ni njive, ni sredstava rada, ni zavičaja. Jednako sam se sjetio takvih razaranja u Drugom svjetskom ratu kad su gorjele potleušice, jednodijelne i dvodijelne brvnare s ognjištima koje "niti grije niti peče, ali šuma dogorijeva", kaže jedan pjesnik. A sad su gorjele goleme zgradurine, cijela sela, pa i regije, u plamenu nestajale institucije i svi sadržaji nerijetko s gabaritima većim od tadašnjih potreba. A bili su građeni od durabilnog materijala-tesanca, prenapregnutog betona, utopljene, hortikulturno dekorirane i ljudski oplemenjene.

Socijalno-demografske promene srpskog etnikuma u Hrvatskoj

Iskorištavanjem i zloupotrebljavanjem pobune ruralnih Srba i stavljanje Jugoslavenske armije na njihovu stranu, učinjeno je sve da se istrijebi srpska elita iz urbanih prostora, gdje nije bilo nikakve pobune, nelojalnosti i niti jednog terorističkog čina ili bilo kakvog drugog oblika otpora. Organizirajući sablažnjujuću propagandu protiv Srba, trajao je klasični rat "krvi i tla". U tom ratu civili su bili nosioci, žrtve i zločinci. Prokazivanjem Srba kao nakaza sa "šiljatim glavama", sa "kromosomom manje", "deficijentnih mješovitih brakova" i sa brojnim drugim stigmatizirajućim pojmovima iz historije stigmatizacije Jevreja, prenesenih na Srbe, nastupilo je bezumno iznuđivanje lojalnosti od lojalnih. Pred kamerama, u medijima.

I onda je uslijedilo nekažnjeno fizičko nasilje, premlaćivanje, otimanje dobara, nasilna deložacija, nestanci uglednih, ubistva i otvaranje koncentracionih logora, umiljato

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

nazvanih "paviljoni", "poljane", "Lora", "Ora", s azijskim torturama, punim nasilja i masakra. Sve je to sijalo užasavajući strah, "pobjeći", "ostati", "nestati bez traga". Metropola je poslala užasavajuću poruku ubojstvom porodice Zec, Krivokuće, inženjera Žilića i nekoliko stotina Srba koji su nestali na prolazu kroz paviljon 22 Zagrebačkog velesajma. Poruka je bila otprilike ova, kako mi je učenik, danas već pokojni prof. dr Branko Horvat rekao, kada sam mu prije godinu dana pokazao ove statističke pokazatelje: "Ovo je bila poruka, tako se to radi!", kad je vidio da je iz metropole nestalo oko 18.000 Srba. Tiraža je rasla jednako uspjehu progona Srba iz Hrvatske. Međutim, to su radili i ostali mediji, posebno elektronski, na primjer emisija Slikom na sliku Hrvatske televizije.

U glosaru koji se upotrebljavao protiv Srba, svi su Srbi zvani "srbočetnici", "srbokomunisti". Na primjer, u naredbi šefova TV Zagreb, u potpisu Marčinko i Lilić, upućuje se zapovjedna "naredba medijima" da ne smiju objavljivati "lelek i plač žrtava", niti "imena vlasnika miniranih kuća". (Faksimil tog dokumenta nalazi se u arhivu HRT-a, objavljen u Feral Tribuneu). U užasu kaosa građanske kolizije - rata jedino je bilo sistema. Svi su se trudili da se dosegne Tuđmanova projekcija, da se Srbi reduciraju na 3 odsto. Ostvarivanje samostalne države i redukcija srpskog korpusa smatra se najvećim dostignućem nacionalne revolucije. Redukcija ljudskog faktora organizirana je uz najbrutalnije oblike represije od strane policije, pravosuđa, kulturnih institucija, prosvjete - "Ne može Srbin predavati hrvatski, suditi Hrvatu ili privoditi na istragu Hrvata". Sve je to teklo nekažnjeno, ozakonjeno, a poznato je da nema većeg zločina od ozakonjenog. Ozakonjenje nezakonitog izгона s posla urbanih Srba vrhunac je bezakonja kojim su Srbi edž lege ostali bez stanarskog prava u Hrvatskoj. Dakle, izgon iz stana i oduzimanje prava na posao označavao je beznađe, jer nisu imali od čega živjeti. NJima - tj. Srbima - ne samo da je otet nekažnjeno zavičaj, pravo na rad, stan, sa svim sadržajima, nego i državljanstvo, jer je domovina dignuta iznad rodovnice.

HISTORIJSKI ZLOČIN

HDZ pokret je organizirao historijski zločin nad Srbima. U gradovima je minirano oko 10.000 srpskih objekata nekažnjeno, ponegdje s porodicama. Tuđmanov "najbolji ministar", Gojko Šušak imao je primjedbu samo na "tehniku izvođenja". Svaki je grad imao logor, nazvan sabiralište. Nekažnjeno su mnogi Srbi nestali ili ubijeni. Markantni su slučajevi za to Gospić, Split u kojem je deponirano blizu 10.000 Srba, Šibenik, Zadar - "kristalna noć", Osijek, Karlovac iz kojeg je istjerano preko 13.000 Srba.

Podaci popisa stanovništva 2001.

Porodice su razbijene, ustrašene, eksploatirane i natjerane na spas golih života. Međutim, urbani su na tu pošast reagirali neočekivano, na jedinstven način, bez pobune. Mnogi se nisu žalili na otkaze, na uvide, poniženja, pa čak na ubistva članova porodice. Tražili su spas na drugim mjestima, u trećim zemljama, tako da su neki stigli do Ognjene zemlje.

Historijski neodgovorna politička klasa i elita vlasti nikako ne dozvoljava problematizaciju građanske strane rata, jer je rat fetišizirala kao "svetu kravu", Deklaracijom o Domovinskom ratu. Reciklažom ratne psihologije reciklira se rat.

Urbani Srbi se nisu bunili, nisu djelovali protiv novonastale hrvatske države, a ipak su pretrpjeli veliku štetu u svakom mogućem pogledu i bili izloženi brojnim zločinima. Koliki je opseg i historijski sadržaj tog zločina bez presedana, svjedoči statistička analiza uporednih pokazatelja cenzusnih podataka o broju stanovnika iz popisa stanovništva 1991. i 2001. godine. Analiza 123 hrvatska mjesta i grada i u njima broja Srba, Jugoslavena i neopredijeljenih 1991. i 2001. godine, govori da je u gradovima broj Srba prepolovljen (49,1 odsto od broja iz 1991. godine), a u cijeloj Hrvatskoj sveden čak na jednu trećinu (34,7 odsto od broja iz 1991. godine). U apsolutnim brojevima: od 250.025 Srba u gradovima 1991. godine, njihov broj je pao na 124.089 u 2001. godini. U celoj Hrvatskoj sa 581.663 Srba u 1991. pao je na 201.631 u 2001. godini.

U oba popisa broj Srba ostao je isti u Donjoj Stubici - njih 17, i u Varaždinskim Toplicama - 16. U 29 gradova broj Srba se povećao, a u 92 grada se smanjio. Povećanje broja Srba bilježe: Sv. Ivan Zelina, Klanjec, Pregrada, Kutina, Ogulin, Ozalj, Lepoglava, Ludbreg, Novi Marof, Križevci, Garešnica, Bakar, Čabar, Kastav, Rab, Vrbovsko, Novalja, Pleternica, Nin, Skradin, Ilok, Imotski, Trilj, Vrgorac, Buje, Buzet, Poreč, Umag i Mursko Središće.

Valja napomenuti da to nisu veliki apsolutni brojevi. Na primjer, u Klanjcu se broj Srba povećao sa pet na sedam, što je povećanje od 40 odsto. U Pregradi sa 4 na 5, što je povećanje od 25 odsto. U Čabru sa devet na 57, u Kastvu sa 30 na 380, u Rabu sa dva na 81, ili u Ninu sa jedan na 171. Ovo se tumači namjernim seljenjem Srba iz većih gradova u manje sredine gdje su imali neku imovinu od prije (npr. vikendice) i gdje su očekivali mirniji život jer te sredine uglavnom nisu bile zahvaćene ratom. Većina njih koji su pre radili izgubili su posao, pa ih ni to nije vezalo da ostanu te su se lakše odlučivali na promjenu mjesta boravišta ili prebivališta. U novoj sredini niko ih najčešće nije ni poznavao pa su se - javno, ali neslužbeno - mogli predstavljati drugačije, te tako amortizirati negativnosti što ih je donosilo pripadanje srpskom nacionalnom korpusu.

SRBI NAPUŠTAJU GRADOVE

Broj Srba značajnije se smanjio u velikom broju gradova u Hrvatskoj: u Jastrebarskom, u Zaprešiću, Hrvatskoj Kostajnici, Petrinji, Karlovcu, Dugoj Resi, Gospiću, Slatini, Slavonskom Brodu, Benkovcu, Biogradu, Obrovcu, Zadru, Đakovu, Kninu, Komiži, Solinu, Splitu, Visu, Dubrovniku i u gradu Zagrebu.

Etničko čišćenje ozakonjeni zločin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

Ostali gradovi koji su 2001. godine imali manji broj Srba spali su na 40 ili manje odsto u odnosu na predratno stanje. Ovo se tumači znatnim brojem Srba koji su s područja zahvaćenih ratom izbjegli i nisu se vratili do popisa 2001. godine, jer im vlasti nisu osigurale povratak, ali i sa znatnim brojem Srba koji su se drugačije deklarirali nego u popisu 1991. godine nastojeći tako sačuvati imovinu, posao ili mir, te koliko-toliko sigurnije i mirnije školovanje svojoj deci. Naime, opće je poznato da se velik broj Srba odlučio na promjenu imena i prezimena i vjeroispovijesti, odnosno na promjenu identiteta. Dio Srba iselio se i u treće zemlje.

Ciljevi rata se ostvaruju

U Karlovcu je prema popisu iz 1991. godine bilo: 14.529 Srba, 2.582 Jugoslavena i 1.705 neopredijeljenih. Prema popisu iz 2001. godine bilo je: 5.076 Srba i 1.948 neopredijeljenih. Tako je u tom gradu nestalo i "nestalo" 9.045 Srba i 2.583 Jugoslavena, dok se broj neopredijeljenih povećao za 243 čovjeka. Sličnih primjera "nestanka" ima gotovo u svim analiziranim mjestima, a Karlovac je ovdje uzet samo kao ilustracija. Nasuprot tome, iz popisa stanovništva 2001. godine, broj Hrvata naglo i značajno se povećao - djelom zbog useljavanja iz Bosne, ali najviše zbog promjene identiteta bivših Srba, Jugoslavena i neopredijeljenih.

Ocjena rezultata koju smo dobili pokazuje da je napadnuto sve, toponomastika, onomastika, katastar, kultura, historija... Tzv. Norvalskim programom pred fratrima u Kanadi, Tuđman je dogovorio lustraciju Srba, a ne komunista - ako je lustraciju uopće trebalo vršiti. Na to je vodeći politiku integralnog nacionalizma pristala i pozicija i opozicija. Pošlo se od Tuđmanovog teorema da je genocid koristan za popravljjanje povijesti i da su Srbi remetilački faktor. Podsjećam, on je bio sretan što mu žena nije ni Srkinja ni Jevrejka! Integralnim nacionalizmom pristalo se na genocidne radnje i etničko čišćenje na svim prostorima, osim Istre. Dakle, ušlo se u povijesni zločin strategijom divinizirane države u nastajanju.

Ciljevi rata se ostvaruju. Ne jedan Srbin manje, nego svi manje, rečeno je u Saboru. Dakle, suprotno Ustavu, zakonima, kanonskim normama i strategiji ekumenizma. Ali, on zna da iza njega stoji ideologija države koja je napala svoje društvo, da je on "u strateškom prostoru od posebne namjene" ili "novooslobođenom" od ljudi. Kolike je to razmjere zauzelo zaključujem da kultura življenja getoiziranih ruralnih Srba treće dobi u Hrvatskoj završava kao "drugi život". Dakle, ispod dostojanstva čovjeka. Samo zato što su stari i što su Srbi. Privučeni zovom jedinog im zavičaja, u razorena vlastita staništa, prepušteni sami sebi kao vukovi samotnjaci ili ostarjeli slonovi koji se pred smrt povlače dublje u džunglu, vegetirajući, bespomoćni umiru u očaju. Taj vid humanitarne katastrofe bio je najavljen od oca nove legislative. "Ako se i vrte ogadit ćemo im život." I tako biva u ime zakona kršćanskog i najstarijeg, evropskog, božjeg naroda, katoličkijeg od pape.

USKLICI ANTISRPSKI USKLICI

Pobjednici Pirove pobjede posvuda kliču, oktroiranom miru: "Oduzeli ste nam rat, ali mržnju ne možete!" Tako da svećenik izbjeglica pretvorivši kuću izbjeglog Srbina u katoličku bogomolju izvikuje: "Pre ću Srbina ubiti nego mu kuću vratiti!"

Kuća i stanarsko pravo u funkciji etničkog čišćenja

Općenito govoreći, kuća, dom, stan i urbani objekti su pretpostavka življenja ali i osnova postojanja gradova i sela. Oni su mete svih ratova u povijesti od biblijskog doba do naših vremena. Naime, oni su bili mete razaranja, zaposedanja i otimanja te prisvajanja kao golema vrednost jer su skupocena upotrebna dobra svakog naroda. U njihovu izgradnju i opremu ulažu se najveći kapitali i pojedinca i društva. Pomoću njih se vodi ekonomija i socijalna politika rasta i razvoja.

Kao kuriozum ističem, kako u jednoj istoriji umetnosti piše, da se može dogoditi da se u jednom stanu nalaze vrednosti koliko iznosi vrednost jednog nebodera, pa čak 1/4 grada. Neki istoričari procenjuju da je kroz istoriju civilizacija bilo oko 14.000 ratova i da su u njihovom brutalitetu gubici (direktni i indirektni) veći od sadašnje polovine sveukupnog stanovništva na Zemlji. U ratovima su, kao jedinstvenom fenomenu, došli do izražaja apsurdni čovjeka koji jedini u svojoj vrsti "ubija, a ne jede žrtvu", ali zato razara sve antropogene sadržaje sela i gradova. Uništene su čak cijele civilizacije. Iz njihovih ostataka fakata i arhefakata mi danas zaključujemo o osobitosti njihove izgradnje i oblika i načina življenja. Nisu bez razloga stan, kuća, dom obeleženi simboličnim sintagmama vlasništva, ljubavi i slobode.

Rat etničkog čišćenja bez ostatka, kakav je bio naš, napada čovjeka i sve antropogene sadržaje "drugoga". U tim napadima kuća, dom, stan i stanarsko pravo bili su i dalje ostaju glavne mete u funkciji etničkog čišćenja, prije svega jer su pretpostavka življenja ali i poželjna osnova značajnog materijalnog bogatstva. Kako su oni pretpostavka življenja, njihovo razaranja, zaposjedanje, ili na drugi način oduzimanje, lišava vlasnike i korisnike da se vrate u zavičaj, jer cilj etničkog čišćenja je negacija zavičaja "drugog" i time njegovih svih sadržaja. Kako je negacija drugog utemeljena na zaposjedanju njegovih vrednota onda kuće i zemljišni prostori dobivaju posebni značaj. Zbog tih činjenica etničko čišćenje ne libi se ni jednog zločina, uključujući i genocidne radnje. Zbog toga je ono po opsegu i sadržaju postalo povijesni zločin stoljeca.

Da su stan, kuća, dom ili stanarsko pravo bili snažna podloga strategije etničkog čišćenja bez ostatka može se vidjeti iz priloga posebnog skupa Građanskog odbora "Povratak kući" održanog 21. 06. 2003. Na skupu je podneseno oko 20 različitih saopćenja kojima se faktički dokazuje da je stanovanje "drugog" bilo, etničkim čišćenjem, u svojoj suštini do kraja ugroženo.

ČUDNA PRIRODA GRAĐANSKOG RATA

Svaki rat je sam po sebi zločin jer je uperen protiv čovjeka i njegovog stvaralaštva i svih njegovih tvorevina i vrednota. Dakle, protiv kulture i njegovog življenja. Međutim, od svih ratova ipak najgori su građanski ratovi. To su još rimski imperatori zapazili. Naš rat 1990 - 1995. imao je sva obilježja građanskog rata, što elite, svjetovne i crkvene, svim sredstvima onemogućavaju da se problematizira upravo ta strana, dakle priroda, građanskog rata.

Strategija eksproprijacije imovine Srba

Ne ulazeći u svaku validnost iznijetih argumenata izdvajam uvodno saopćenje pravnice Ankice Gorkić, kao predstavnice Srpskog demokratskog foruma. Kao profesionalni analitičar potrudila se da analizom sadržaja sistematizira svu normativistiku iz stanarskog prava.

Iz te analize nedvojbeno je vidljivo da je stanarsko pravo bilo dio socijalne politike društva, da su nosioci stanarskog prava to pravo dijelili s bračnim drugom, da je stan mogao uz određene procedure biti zamijenjen s bilo kim u SFRJ, da se mogao dati u najam, da se u dijelu stana mogla obavljati samostalna djelatnost privređivanja, da se članovima moglo dati otkaz, da su uzdržavani članovi imali pravo korištenja, da se stanarina plaćala "samoupravnoj zajednici", a ne davaocu stanarskog prava, da je bespravno useljenje u stan bilo kažnjivo (utuživo).

Sve u svemu izjednačavao se sa vlasničkim pravom. To je Padyju Ashdonjnu kao arbitru u BiH bilo dovoljno za kompletni povrat stanarskih prava u BiH. Međutim, to nije ništa značilo za hrvatski iuris prudens da "edž lege" Srbe razvlasti stanarskog prava, kao "komunističke izmišljotine". Iako su i Hrvati i Srbi koji su zatečeni u svojim stanovima, dakle u, "komunističkoj izmišljotini", "edž lege", to iskoristili i stanove otkupili po povoljnim uvjetima. Međutim, strategija eksproprijacije Srba što se stanarskog prava tiče "šumom zakona i prašumom bezakonja" dovedeno je do apsurdna i Srbi su ostali bez stanarskog prava. Ponuđeno im je cinično rješenje, "pravo zbrinjavanja i kupovina po tržišnim okolnostima", što je zapravo zahtijevanje od žrtve da "edž nihilo" pojača promet nekretnina, kupovinom stana. A to je više nego cinični apsurd.

Logikom takvog "prava" oteto je cjelokupno stanarsko pravo i sadržaj stanova prognanih Srba. Spomenutom analizom na osnovu zakona, uredbi, službenih listova i brojnih prenovelacija unutar stanarskog prava, autorica navodi sljedeće: "Prema podacima općinskih sudova od 1991. do 1998. za otkaz stanarskog prava na osnovi članka ka 99, 102, a i nekih drugih pravnih osnova iz Zakona o stambenim pravima zaprimljeno je 20.025 predmeta, od čega je donijeto 18.567 odluka. Podaci pokazuju da se najveći broj stanova nalazio u većim urbanim središtima - područje Županijskog suda Zagreb 5.039; Županijskog suda Dubrovnik 299; Županijskog suda Gospić 435; Županijskog suda Osijek preko 3.000 stanova."

Ističem, ovdje nisu iskazana sva oteta stanarska prava, ne samo iz većih gradova, nego i brojnih manjih gradova, po općinama, npr. stanarska prava porodica oficira JNA, deložiranih, miniranih, podijeljenih kolonistima ili prognanicima ili na drugi način oteti i zaposjednuti.

Srbi su imali sve demografske stope istovjetne hrvatskoj populaciji jer pola milenija dijele istu sudbinu. Dakle, socio-demografski, bez obzira na etničku distancu, Srbi su istih obilježja kao Hrvati. Ukratko, imali su četveročlane porodice. Prema tome ako ih je prognano oko 400.000 onda je u praksi očito da je dovedeno u pitanje 100.000 stambenih jedinica što vlasničkih što stanarskih prava.

Bespravlju i bešćutnosti u neuređenoj pravnoj državi nema kraja. Nažalost, ne samo prema Srbima, nego prema cijelom društvu, gdje se državom napada društvo. Ističem, ne može se urediti moderna država na povijesnom nekažnjenom zločinu.

DRŽAVA IZNAD SVEGA

Prema Račanovoj prosudbi, povratak stanarskog prava destabilizirao bi državu, jer bi koštao milijarde dolara. Čudne li države iznad ustavnih normi, svetosti vlasništva, stana i stanarskog prava kao pretpostavke života. Dakle, država je iznad života i smrti svojih građana.

Kulturocid u Republici Hrvatskoj

Što se kulturocida tiče, naša je stvarnost surovija od najveće historijske brutalnosti. Riječ je o historijskom zločinu o kojem se šuti. Gospodo draga, nestali su gotovo svi spomenici na temu antifašizma, među njima i remek djela naše skulpture i javne plastike. Spominje se broj od preko 3.000 obilježja. Negdje su razoreni cijeli trgovi i sva prateća hortikulturna rješenja. Objelodanjena je publikacija u dva izdanja Saveza antifašističkih boraca (SAB) pod naslovom: "Rušenje antifašističkih spomenika u Hrvatskoj 1990 - 2001". Prikazan je dokumentarni film Bogdana Žižića "Udar na sjećanja". Doktor Ante Lešaja napisao je akribijalnu studiju, pod naslovom Djevojčica sa žigicama, u kojoj taksativno navodi 92 napisa o knjigocidu iz dnevnih novina i tjednika. Valjda je to dovoljno da prekine tragičnu "hrvatsku šutnju", da se javni tužilac oglasi. Rezultat tog povijesnog zločina, objelodanjen i svakom vidljiv na trgovima, po ulicama, "po šipražju i ševaru, svud oko naših njiva", završio je nepravomoćnom presudom Feral Tribunu za prokazivanje ovog zločina i sudskim procesom protiv prof. Milana Kangrge, što se usudio o tome javno prozboriti.

Prvostupanjsku presudu protiv Feral Tribuna negativno su ocijenili hrvatski PEN i Hrvatsko novinarsko društvo, ali i jedan broj građana od kojih zbog snažnog sadržaja posebno izdvajam onaj od S. Šnajdera: "Sudovanje, ludom radovanje", Novi list od 27. 07. 2002.

Stavom "tko nije s nama, taj je protiv nas", bile su dovedene u pitanje i povijesne institucije (HAZU, Matica hrvatska i dr.). Prijetilo se alternativnim. Nacionalna revolucija (čitaj: šovinistička) napala je sve vrednote i sve institucije. Sintagma "drugi je pakao" razorila je društvo, opustila sela i gradove. Povijesni zločin stoljeća ne može se sakriti, zataškati, a najmanje negirati. Muk o tome i dalje traje. Da je toliki broj glodara, ptica, glista ili guja otrovnica nestao u Hrvatskoj kao Srba, ekolozi bi se bar zapitali u čemu je stvar.

Kulturocid-knjigocid takvih razmjera, nije nastao "uslijed ratnih sukoba" ili kao kolateralna šteta, nego kao dio strategije etničkog čišćenja bez ostatka. Autor dokumentarnog filma "Udar na sjećanje" Bogdan Žižić, u jednom intervjuu obzirno i preblago tvrdi: "Vlast je možda katkad i poticala takva zlodjela, a poticala ih je u krajnjoj liniji već i time što ih nije kažnjavala. Rušenje kulturnopovijesnih spomenika podrazumijeva kršenje bar tri zakona. No za takve slučajeve, zakoni nisu vrijedili". Uzurpativno pravo, kao primijenjeno pravo praktične pravde, ovdje je "vladajuće pravo". Jer, za knjigocid izdani su "naputci", skoro bezazleni, a primijenjivani snagom zakona, integralnim nacionalizmom.

Šta je zaboravljeno

Gospoda koja podržavaju ono što govori Račan unatoč svih iznudica međunarodne zajednice i pritiska, kao kvalifikativa za ulazak u Europu, ističe Ankica Gorkić, zaboravljaju na sljedeće činjenice: "Oduzimanje stanarskih prava vršeno je na osnovi diskriminirajućih zakonskih odredaba i procesnih radnji temeljenih na kriterijima etničke pripadnosti, čime su:

1. povrijeđena ustavna prava o jednakosti svih građana pred zakonom, kao i međunarodni standardi o ljudskim pravima;
2. povrijeđeno pravo na mirno uživanje doma, zaštićeno Europskom konvencijom o ljudskim pravima i slobodama;
3. uskraćena prava iz članka 61 i članka 62 Ustava Republike Hrvatske o naročitoj zaštiti obitelji;
4. oduzeta prava na sudjelovanje u procesu privatizacije stambenog fonda s posljedicom nastanka imovinske štete izražene u visini tržišne vrijednosti stana na kojem je postojalo stanarsko pravo;
5. pretrpjeli materijalnu i nematerijalnu štetu gubitkom pokretne imovine uključujući osobne i obiteljske vrijednosti emocionalnog karaktera".

Napadi na kulturne vrednosti

Iako "naputci", pa i onaj za NOB nisu bili izričiti za kulturocid, eufemističke formulacije "prilagođavanje, deideologizacija" i dr, npr. "učenje hrvatskoga jezika" kao da su učenici do tada učili na nehrvatskom, urdu jeziku, stvaralo je sumornu isključivu atmosferu. Zatim saborske rasprave o jeziku, i na kraju izjava ministra financija Škegre da će financirati "odstranjivanje knjiga na srpskom jeziku" dala je maha isključivosti. Napokon, Zakon o knjižnicama, o "zastarjelosti knjiga", o kriteriju otpisa. Držanje serija predavanja o "nepotrebnim knjigama" stvorilo je sveukupnu atmosferu drske manipulacije, samovolju i totalitarnu isključivost. Tako su naši državotvorni "talibani" u ime državotvorstva nasrnuli na umjetničke i kulturne vrijednosti, na povijest i ljude i njihova djela.

Godine 1992. dođe mi u posjetu, kao voditelju postdiplomskog studija iz gerontologije, osoba kojoj sam trebao biti mentor, i pokaže mi sliku gdje djeca oko igraju a hrpa knjiga zapaljenih u dvorištu gori. Dobro se vide naslovi, fasade kuća i lica djece. Hoću sliku, po onoj kraljevstvo za konja, jer sam zgranut, a darovita doktorica-medikus: "Ne dam život. Ostatak sam, jedva preostali, iz porodice u Drugom svjetskom ratu. Knjige se štampaju, preštampavaju, reprintaju, a život je jedan, neponovljiv. Neću da ga gubim iako je zagubljen ovo gledajući. Ne spominji me, kao da ti nisam nikad ovo svjedočanstvo pokazala". Upućuje me na sličan slučaj u Velikoj Gorici, i susrećem se sa sličnim iskazom, i gotovo istom ispovijedi. Razumio sam strah, jer se u takvim vremenima i takvim sredinama doista samo budala ne boji. Ispričao mi prijatelj ovu istinu. Jedno jutro zatekne pred vratima hrpu knjiga u nekoliko paketa. Prevrćući i listajući nađe jednu dopisnicu u njima. Ode kod adresata s pitanjem: "Je li ti mene provociraš, ili knjige želiš spasiti?" "Ovo drugo, prijatelju, ali zaboravi me, moj je otac časnik na liniji."

Etnicko čišćenje ozakonjeni zločin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

Dok sam ovo pisao daktilografinja mi reče, da je domar jedne škole, da ne baci knjige u kontejner, zamolio jednu prosvjetnu radnicu otpuštenu s posla, da pokupi i sakrije knjige.

Sličan slučaj doživio sam od prijatelja koji je pobrao s ulice kompletne knjige Nazora, Ribara, Čolakovića i drugih.

Nužno je istaći da su ratne okolnosti nanijele golemu štetu kulturi u Hrvatskoj, posebno bibliotekama i knjižnoj građi (ali ne samo njima). Skoro pravovremeno o toj pojavi javnosti je predložena osuda u publikaciji: *NJounded Libraries in Croatia*, 1993, u izdanju Hrvatskog knjižarskog društva u Zagrebu. Ne ulazeći u točnost i potpunost faktografije, postavlja se pitanje kako se nije pojavila slična publikacija za uništavanje knjižnog fonda kao rezultat političke, etničke, jezičke i druge nacionalističke isključivosti. Barbarski nasrtaj na kulturu nije smio dobiti nekažnjenu koncesiju, niti bilo kakav popust.

KNJIGE NA ULICAMA

Kad je bilo čišćenje tavana u Martićevoj ulici, usred Zagreba, pred kućom su bile cijele hrpe knjiga raznoraznih naslova.

Slikar Murtić u više izjava kazuje kako je svoju "knjižnicu popunio s ulice".

Vlast onemogućava suočavanje sa istinom

Jedna bibliotekarka, istovremeno bibliofil, kinjeći se psihički i fizički, želeći spasiti knjige, premješta ih na druge police. Moli prijatelje da ih spase. Danimice ih nosi u torbi kući, odlaže na zajednički tavan. Strahujući da će biti prokazana, na kraju ih deponira u vlastitu šupu u podrumu. Nedugo iza toga glodari i štakori, raznose ih po stubištu i biva prisiljena platiti radnika da ih odveze na deponij, što ju je skoro dotuklo, jer je završila u bolnici.

Opseg i sadržaj tog zločina ne može se zataškati, ili sakriti prešućivanjem, jer je to pregolem i monstruoan fenomen. Radi se o tisućama spomenika, desetina muzeja i stotinama tisuća naslova, knjigama, o golemim unakaženim ili devastiranim prostornim rješenjima, kućama i neprocjenjivom umjetničkom bogatstvu i općem dobru naroda i ovog prostora. U ime koje logike, koje politike, koje ideologije taj (ne) moralni čin može itko na ovom prostoru zanemarivati ili čak opravdavati? Pažljivim pregledavanjem oko 24.000 naslova selekcioniranih za izlučivanje iz biblioteka, a posebno onih koje su predviđene da se dodijele, odnosno poklone bibliotečkom fondu SKD "Prosvjeta", došao sam do sablažnjujuće logike kriterija za izlučivanje. Red za otpisivanje bio je sljedeći:

- sve knjige pisane ćirilicom,
- izdanja štampana u Srbiji ćirilicom, latinicom, ekavicom i ijekavicom,
- svi naslovi ljevičara i antifašista,
- sva građa i naslovi iz NOB-a,
- mnogo naslova čiji su autori Židovi i Muslimani,
- velik broj ruskih autora,
- velik broj filozofa i njihovih spisa.

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

Sablažnjuje da se kulturocid-knjigocid nije progonio dok je bio u toku rata. Još više sablažnjuje što to ne činimo u miru, pa je on i dalje teče nekažnjeno. I dalje se razaraju groblja, falsificira povijest, ruše spomenici. Ne revidiraju se izmišljotine u udžbenicima, ne sankcionira se mržnja i reciklaža rata, širenje šovinizma, rasizma i antisemitizma. U pravilu sve pošasti nacionalizma teku nekažnjeno. To potvrđuje da država stoji iza njih. Naime, elita vlasti razbijenog društva onemogućava suočenje s istinom. Takav porast onemogućava istinsko izmirenje, prolongira sukob većine i manjine, države i društva. Neke manjine su praktično u stanju corpora separatuma, a neki pripadnici manjina smatraju se manje ljudima pa se čak i fizički nasrće na njih. Pritiskom međunarodne zajednice, dakle iznudicom, pravo se formalizira u zaštiti, a u praksi netolerantna malograđanska svijest u primjeni prava nekažnjeno se opire građanskim vrijednostima i civilnom društvu. Onemogućavanje problematizacije građanske strane rata otežava da istina sama sebi bude sudac.

"NIJE ŠIJA NEGO VRAT"

Dovoljno govori samo priznanje Dalibora Brozovića u polemici s profesorom Kangrgom tvrdnjom koja znači: "Nije šija nego vrat", odnosno da nije spaljeno 40.000 kompleta Enciklopedije Leksikografskog zavoda, nego poslano u rezalište.

Ponavljam, samo napisi V. Ivančića o persistenciji prokazivanja kulturocida u Feral Tribuneu, napisi I. Lasića, V. Primorca, D. Foretića, prof. Z. Makovića, T. Gabrića, R. Dragojevića, T. Klauškog, N. Domazeta, H. Lukežića, A. Mazura, D. Vukov-Colića, S. Šnajdera, Z. Zime, R. Bartolec i u novije I. Kusture, D. Krušića, J. Zamoda, A. Lešaje i polemika M. Kangrge, dovoljni su za javnu uzbunu i javnog tužitelja.

Razlozi zatiranja toponima

Druga dovitljivija bibliotekarka spašava zavidan fond knjiga proglašivši ih stranom literaturom i razmješta ih na police strane literature. Jedna mi se bibliotekarka ispovjedia kako je postala zločinac od straha.

Priča je sljedeća: "Jednom te maltretira netko iz županije, drugi put saborski zastupnik, zatim aktivist HDZ-a i najzad poneki čitatelj. Na kraju dolazi muž jer mu se žalim. On će: 'Do stotine đavola, ti, knjige, biblioteka, upropastit ćeš porodicu.' Od očaja pozovem ložača, i on je sve dokrajčio." Kao što vidite na kraju: "Lepe knjige, lepo gore." Avaj hrvatska (ne) kulturo!

Koliko je ovaj fenomen tabu, ilustrirat ću citiranjem dr A. Lešaje u kratkom ali također akribijalnom napisu "Uništavanje knjižne građe - zločin koji se zanemaruju", u Hrvatskoj ljevici, br. 1, 2003:

"Nažalost, javnosti (pa tako ni nama) nisu dostupni cjeloviti podaci o načinima i dimenzijama otpisane građe, jer (koliko nam je za sada poznato) nisu objavljivani službeni izvještaji.

Opravdanja za to nema: organizacija matičnih službi pokriva cjelokupni teritorij zemlje, knjižnice su im dužne slati redovite izvještaje i propisanu dokumentaciju o otpisima

knjiga (uz ostalo), a središnja matična služba, smještena u NSB u Zagrebu, iz tih dokumenata mora imati cjelovit uvid.

Neobjavljivanje podataka može značiti samo dvoje: ili da se profesionalne i javno propisane obaveze ne obavljaju ili, pak, da se namjerno prikrivaju podaci."

Sasvim na kraju, postavlja se fundamentalno pitanje, koji je povod kulturocida-knjigocida na vlastitom tlu, zatiranje toponima i onomastike. Ono se temelji na izmišljenoj povijesnoj mržnji između Hrvata i Srba u kojoj su Srbi prokazani kao "remetilački faktor".

Prema tome, zatiranje njihovih kulturnih dobara u funkciji je njihove negacije. Dakle, maksimalnog poniženja Srba. Jer ta "blaga" ne pripadaju vlastitom fondu kulture, a niti Srbi ljudima.

Naznačeni glosar bagatelizacije knjiga to nedvojbeno potvrđuje. Očito je, dakle, da tradicionalna "hrvatska šutnja", preskupo hrvatski narod košta, jer potpuno onemogućava konstituiranje moderne države na nekažnjenom povijesnom zločinu.

Sudbina djela skulptora Vojina Bakića

Uništeni spomenici od 1990. do 1995.

1. Bjelovarac, bronca, Bjelovar, poklon rodnom gradu s odavanjem počasti tragičnom obiteljskom gnijezdu. Miniran 1991. Ostala je šaka jedne ruke i glava, a ostali dijelovi završili su u ljevaonici Tonko Vinković u Bjelovaru.

2. Gudovčan ili Pred streljanje, bronca, selo Gudovac kraj Bjelovara. Miniran 1991, istaljen.

3. Spomenik pobjede naroda Slavonije, nehrđajući čelik, selo Kamenska, na raskršću putova Sl. Požega, Pakrac, Voćin. Miniran 21. 2. 1991. Dijelovi upotrebljeni za izradu posuđa. Za ovo remek djelo Vojina Bakića Tonko Maroević piše da je remek djelo hrvatske i europske moderne umjetnosti.

4. Spomenik bilogorskim partizanima, bronca, selo Bačkovica, nekoliko kilometara od Bjelovara.

Brončani partizan je miniran i istaljen 1991.

5. Spomenik palim borcima, bronca, ispred škole u Čazmi, srušen i uništen 1991.

6. Spomen-park Dotrščina, kraj Zagreba, u Dolini grobova postavljeno je 6-7 Bakićevih skulptura od nehrđajućeg čelika i kubusi, kristali od crnog mramora, različitih oblika, rasutih po prostoru. Autor je razmještaj kristala zamislio kao razgovor u prirodi. Čitav prostor pokriven je bršljanom ne bi li žrtve spokojnije bile. Sve je razbacano, pokradeno, uništeno.

7. Ispred Gradske knjižnice Ivan Goran Kovačić u Karlovcu postavljena su poprsja Ljudevita Jonkea, slaviste, Silvija Strahimira Kranjčevića, pjesnika i Ivana Gorana Kovačića, pjesnika. Samo je poprsje Ivana Gorana Kovačića uništeno (izrezano na komade) u noći od 16. na 17. srpnja 2004.

Oštećeni spomenici i skinute spomen ploče

1. Spomenik na Petrovoj gori, armirani beton i nehrđajući čelik. Spomenik je devastiran, odnesene su mnoge ploče.

2. Spomenik, nehrđajući čelik, na platou ispred ulaza u Spomen-park Dotrščina, unakažen raznim fašističkim znakovima.

3. Skinuta je Spomen-ploča braći Bakić s obiteljske kuće u Bjelovaru.

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

4. Skinut natpis s obiteljske grobnice na groblju Sv. Andrija u Bjelovaru.
5. Promjenjen je naziv ulice braća Bakić u Bjelovaru.
6. Skinuta brončana bista Josipa Broza Tita u Velikom Trojstvu. Pohranjena u Gradskom muzeju Bjelovar.

OBNOVA SPOMENIKA

Na inicijativu dr. sc. Snješke Knežević, akademika Tonka Maroevića i Dušana Matića uz potpis 68 uglednika, među kojima je i predsjednik Republike Stjepan Mesić, započete su radnje za obnovu Bakićevog Bjelovarca. Radovi će se obaviti uz angažman i financijsku potporu županije Bjelovarsko-bilogorske i grada Bjelovara, te Ministarstva kulture. Zbog činjenice da se radi o svjetski priznatom velikanu skulptorske figuracije odlučio sam da pokrenem tužbu za jedan konkretni slučaj. Naime, rušenje najvećeg Bakićevog spomenika Spomenik pobjede naroda Slavonije, Kamenska, naredio je general Miljenko Crnjac, komandant 123. brigade HV-a. Spomenik je miniran 21. 2. 1992. Novinarka Vesna Milković u članku od 19. 3. 1992. o spomeniku piše "da nije mogao izdržati nalet vjetra".

Tko je bio Vojin Bakić kao umjetnik

Prema odgovoru iz Državnog hidrometeorološkog zavoda, Zagreb, Grič 3, piše: "U tom promatranom razdoblju nisu zabilježene pojave tuče, grmljavine i jakog do olujnog vjetra". Dakle, nije bilo ni "daška" vjetra što se ono u narodu kaže. Vesna Kusin, likovni kritičar u Vjesniku od 20. 12. 1992., tek usputno, povodom smrti Vojina Bakića ističe da su "spomenik srušili četnici". "Sjaj i bijeda" hrvatske propagande ne smiju što se bar spomenika tiče ostati nekažnjeni jer je "hrvatski Herostrat" poznat - general Miljenko Crnjac. Dobio sam obećanje da će Advokati bez granica preuzeti slučaj kad mi pokrenemo potrebne radnje jer djela Vojina Bakića pripadaju svjetskoj kulturnoj baštini kao opće dobro.

Doista nisam stručnjak da ocjenjujem umjetnički rad Vojina Bakića i njegov značaj za hrvatsku kulturu. Zbog toga se obraćam stajalištu mjerodavnog Branka Silađina koji je na izvanredan način, prema TV kalendaru od 18. 12. 2000., dao kratku, briljantnu ocjenu njegovog stvaralaštva. Evo te ocjene kako slijedi:

"U Zagrebu 18. 12. 1992. umro je Vojin Bakić, hrvatski kipar i pionir geometrijske apstrakcije. U našu umjetnost uveo je novo shvaćanje i oslobodio je svega konvencionalnog i naukom zadanog. Bio je temperamentan, sklon eksperimentu, riziku, hrabrosti. Izgubio je cijelu obitelj. Braća su mu u ratu strijeljana, supruga tragično stradala, sin umro od teške bolesti, atelje mu je izgorio, a s njim nestao i Bakićev 20-to godišnji rad.

Taj čudesni kipar napravio je hrabar prijelaz iz figurativnog u nefigurativno. Tradicionalna kiparska forma nije ga zadovoljavala. Završio je Akademiju likovnih umjetnosti i specijalni tečaj kod Kršinića, vrlo brzo počeo pročišćavati formu i sažimati oblike do maksimuma. Polovicom prošlog stoljeća stvorio je poznatu skulpturu Bika koja je na samoj granici figurativnog. Bik je otišao na biennale u Veneciju s još desetak djela i izazvao veliko zanimanje međunarodnih stručnjaka za tadašnju hrvatsku umjetnost.

Važan zaokret u svojim kiparskim težnjama Bakić je napravio početkom 60-tih kad je napustio čvrste i snažne bikovske volumene i prešao na ispražnjene oblike, folije, ljuske ili kiparske negative. Te razvijene površine zrcalnih formi početak su pragmatičkih načela geometrijske apstrakcije, a izvedene su u nehrđajućem čeliku, i postat će Bakićev zaštitni znak.

Velika Bakićeva stvaralačka snaga potvrđivala se u narudžbama za spomenike, te u nizu izložbi samostalnih i grupnih, u zemlji i svijetu. Djela mu se nalaze u istaknutim svjetskim muzejima, galerijama i privatnim zbirkama, ali monografiju za života nije doživio."

BRISANJE MEMORIJE

Dakle, hrvatski "talibani", njihovi sponzori, nalogodavci postat će predmetom naše sudske i međunarodne arbitraže. Jer do sad država ustrajava na nekažnjenom "brisanju memorije" rušenjem preko 3 000 spomenika antifašizmu i stotinama tisuća spaljenih knjiga. Takav kulturocid, a nekažnjen, ne poznaje ni jedan europski narod u svojoj sredini.

Da li su Srbi i Hrvati jedan rod?

Da li smo jedan rod? Po naučnim spoznajama očito da jesmo. Po učenjima ideologija, politike pa i vjera najčešće nismo. Međutim, čak se matematički može dokazati da smo doista jedan rod, no o tome ćemo na kraju ovog priloga. Ali ako se uzme da se matematički može dokazati da smo jedan rod, a matematika se uzima kao najvjerodostojnija metoda argumentacije, onda se ne može poricati da nismo jedan rod. No, mnogi ističu da je to problem logike uopće i matematske logike posebno. Dakle, iako posvuda važi da smo jedan rod, u Hrvatskoj to malo teže ide jer je ovdje stanje drugog i drugačijeg kao nekakav novi pakao, iako nije ozakonjen taj pakao, na drugog i drugačijeg moglo se donedavno skoro ozakonjeno nasrtati.

Uostalom u ratno doba 1990. - 1995. sve su manjine u Republici Hrvatskoj reducirane na 1/3 pa tako izlazi da pripadati manjini znači biti manje čovjek. Pod parolom "Sve za Hrvatsku, a hrvatsko nizašto", pa ako treba za Hrvatsku se i laže. Javno! Ozakonjeno! Podešavaju se i statistički pokazatelji, pokazatelji burze rada, a napose cijena života. Npr. za smrti uzrokovane Badžterovim dijalizatorima advokati traže po milijun dolara, a za nasilnu smrt nad ubijenim Srbima ne može se dobiti ni 200.000 kn. Očito se želi istaći da nismo jedan rod. To najbolje potvrđuju činjenice žrtava.

Polovinom rujna mjeseca 2005. dođe mi u posjetu jedan diplomatski činovnik u dobrano poodmaklim godinama s mojim popisom 3 500 nestalih Srba u Republici Hrvatskoj, kojeg sam poslao članicama Vijeća Europe, a koji nisu ni na jednom spisku nestalih.

Odmah će s vrata: "Ganut sam vašim popratnim tekstom za 3 500 nestalih Srba koji nisu ni na jednom spisku. Ali dođoh i zbog jednog osobnog razloga. Moj šef za vas kaže - pazite sad - da imate prenaseljeno pamćenje i sjećanje o nekažnjenim zločinima, da poznajete izvore i tragove. Ja već 60 godina tragam za jednim rođakom koji je 1941. m nestao u Dubrovniku. Da bi ga našao potrudio sam se da naučim i vaš jezik". Usput mi

naznači da je ovaj nestali Židov i da je bio samo u posjeti Dubrovniku. Izazvan pojmovima da imam "prenaseljeno pamćenje i sjećanje" skoro se smilujem i pomislih "ovom nevoljniku valja pomoći". Nakon brojnih detalja povedem ga u Državni arhiv i pretražim onu dokumentaciju, Rojnica, koju sam stotine puta premetao. Ovaj razbojnik bio je nezasitan u obračunu sa svakim onim koji je nešto posjedovao i na kraju nađemo trag da je ovaj nevoljnik završio u koncentracionom logoru na Rabu.

ZA 3.500 NESTALIH SRBA TIPIČNA HRVATSKA LAŽ

Iako su žrtve zato žrtve što ne mogu obraniti ni vlastiti život i one dobiše nevine nacionalitet. Podijeliše se na "naše" i "vaše". "Naše" se stavlja na spiskove i učestalo se s njima licitira jer oni su "naši", a "vaši" nisu na spiskovima po onoj: "Što nije u javnosti, nije u stvarnosti". Rekao bi Krleža: "Tipična hrvatska laž!"

Niko ne traga za 3.500 nestalih Srba

Zahvalan ostarjeli diplomatski činovnik s ulaštenim kožicama na laktovima pruži mi moj naznačeni tekst u engleskom prijevodu s pitanjem: "Jeste li ga gdje objavili?" Odgovorim: "Nigdje. Niti je to lako." A on će: "Učinite to čim prije i to s imenima žrtava." Rekoh: "Rado bih, ali nema mogućnosti." On će: "Objavite bar popratni tekst." Obećam da ću to učiniti. Evo toga popratnog teksta.

Ovo je spisak 3 500 nestalih Srba, žena, djece i staraca. Za njima nitko, ponavljam nitko ne traga. Ni država, niti njene institucije, niti vjerske zajednice, niti Crveni križ, niti institucije srpskih etniciteta. To dokazuje da smo u društvu propadanja moralnih vrednota. Istovremeno, svakodnevno se licitira sa žrtvama iste matrice rata - nestalim Hrvatima. Proizlazi očito da nismo jedan rod. To je neshvatljivo. Kako je Srbima razoren i otet zavičaj, kako su oni porodično razbijeni i razbijeno im je srodstvo i susjedstvo, uništene institucije, tako su degradirani da nema tko za njima tragati. Država nije osjetljiva na njihove ljudske probleme i sudbinu. Međutim, ona nije osjetljiva ni na probleme živih, posebno manjinskih skupina.

Za nju su Srbi "drugi", čak po vladajućoj ideologiji toliko "drugačiji" da ne zaslužuju nikakav osjećaj. Ona se čak ne brine ni za civilne srpske žrtve koje su plod represivnih organa, nasilne smrti. U sudskim rješenjima kod potraživanja stoji da su oni neprijatelji, što ukazuje na kolektivnu krivnju. Ovdje ima svih uzrasta - oba spola. U njemu je zastupljena nomenklatura svih zanimanja i pripadnici su svih socijalnih kategorija. Neki su mi rođaci, neki susjedi, neki znanci, učenici i prijatelji. I da hoću ne mogu ih zaboraviti, jer me svaki dan netko pismeno, telefonom ili porukama preko poznanika propituje: "Možda znaš ili bi znao tko bi mogao znati o tome i tome?" Šalju detalje konteksta, naširoko opisuju okolnosti. Očajavaju. Međutim, stanje duha je da nismo isti rod i da je drugi doista pakao. Pa to nije interes nikoga. Ovi neznani grobovi bez kenotafa ne da su bolni i traumatični, nego prijeteći po onoj: "Grobovi naši borit će se s

vama!" Oni predstavljaju i rađaju osvetu i odmazdu, podloga su za historijsku mržnju i od toga do terorizma nema ni koraka. Zagubljeni, otpisani su bure baruta. Krvna osveta je u nas samozatajno prisutna u praksi. To se vidi po krvnim deliktima, a ona je trijumfirala u osveti nacije iz rovova paradržave i države. Regularne i paramilitarne naoružane skupine su suprotno svim konvencijama radile zločine. Nerijetko masovne. To dokazuje činjenica da je više mrtvih civila nego vojnika, više žena nego vojnika, više djece nego vojnika, a od svega najviše staraca i starica.

NAROD TREBA PODUČAVATI

Istovremeno moj gost daje mi jedan kraći tekst pod naslovom Koliko predaka imamo?, za čiji sadržaj zna svaki student antropologije ili onaj tko čita antropološke tekstove. "I ovo bi želio da objavite, jer ipak ne shvaćam da se u Hrvatskoj kao katoličkoj zemlji ne shvaća da smo jedan rod. Narod treba podučavati." Shvatih dobru namjeru i evo tog "podučavajućeg teksta" i to po matematičkoj logici.

Koliko predaka imamo?

Uostalom, u nas su i ubijene ponovno ubijali, rušenjem spomenika i razaranjem groblja, i to su činili svi etniciteti, tako da se zločin više danas povezuje nego moralna vertikalnost. Sve su to velike prijetnje o kojima politika premalo razmišlja, ako uopće može razmišljati, o čemu ne postoje sustavna istraživanja, a čije se posljedice šire poput valova na vodi, jer golemi broj ljudi u razbijenim porodicama i etnikumima nalazio se po svuda, na svim meridijanima. Život traje i poslije smrti i dostojni ukopi su ventili oplakivanja. Tko to ne shvaća, nema pravo na suzu ni za najrođenijim.

Koliko predaka imamo?

Još kao mali dječak, nizozemski učenjak, genealog Daniel Van Vandelts mnogo je razmišljao o ovome problemu. Nijemci su ljudi čiji su preci Nijemci. Nizozemci su ljudi čiji su preci Nizozemci. Rusi imaju pretke Ruse. Jednoga dana uzeo je papir i olovku i bacio se na računanje. Tokom jednog stoljeća u jednoj obitelji žive najmanje tri generacije, on, njegovi roditelji te djedovi i bake. I tako svako stoljeće unazad. Sigurno je moralo da ih bude više, ali on je iz opreza uzeo najmanju moguću cifru. Što mislite koliko ima predaka do 7. stoljeća prije Krista? Njegova je računica bila savršeno jednostavna: u 20. stoljeću živio je on, njegova majka i otac, a i njegovi roditelji su imali po dva roditelja. Dakle, u tom stoljeću svaki čovjek mora imati najmanje 6 predaka.

U 19. stoljeću brojka je porasla do 32 pretka, u 18. stoljeću na 256 predaka, da bi već u 17. stoljeću svaki čovjek morao imati najmanje 2.048 predaka. Od tada, ova se brojka naglo povećala: u 16. stoljeću svatko od nas mora imati 16.384 pretka, a u 15. stoljeću 131.072 prababa i pradjedova, a već u 14. stoljeću broj predaka svakog od nas prelazi milijun - točnije, najmanje 1,048.576. I tu se situacija počinje komplicirati. U 13. stoljeću taj broj mojih i tvojih predaka iznosi najmanje 8,388.608, u 12. stoljeću 67,108.864, a u 11. stoljeću 536,870.912. Međutim, situacija s brojem predaka se tada veoma komplicira. Naime, već u 9. stoljeću broj naših predaka postaje zastrašujući:

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

34.304 milijarde, u 8. stoljeću se penje do 274.432 milijarde, a u 7. stoljeću svatko od nas mora imati najmanje 2,195.456 milijardi predaka. Pokušaj zamisliti: 2 pa slijedi 14 nula.

Ali razmišljao je mali Daniel Van Vandelts, toliko nije moglo da bude zajedno pokojnih svih Nizozemaca i svih Nijemaca i svih Rusa. U cijeloj Europi nije bilo toliko pokojnika. A kamoli da ja imam svojih 2 195 milijardi. Iz toga je zaključno jedino moguće: da ne postoje na zemlji dva živa čovjeka koji nemaju bar jednog zajedničkog pretka.

Naprosto, ne može da ih bude. Matematički. Svaki Hrvat, svaki Nijemac, Židov, Srbin, svaki Rus, Nigerijac i svaki Kinez su rođaci. Braća. Jer imaju zajedničke pretke. To će reći da je doslovno svaki čovjek na zemlji moj rođak - i engleska kraljica, i ruski nobelovac i američki košarkaš i slovenski političar i ratni zločinac.

I zato, kad sveti apostol Ivan kaže da moramo da volimo svojega brata, on zapravo kaže da moramo da volimo sve ljude. Jer svi ljudi, ama baš svi, od prvog do posljednjeg, naša su braća. A svoju braću, uči nas Isusov učenik Ivan, moramo da volimo.

REČI SVETOG APOSTOLA IVANA

Sveti apostol Ivan u svojoj prvoj poslanici na jednom mjestu (2, 9-11) kaže sljedeće: "Tko kaže da je u svjetlu, a mrzi svoga brata, sve do sada je u tami. Tko ljubi brata svoga, ostaje u svjetlu i u njemu nema spoticanja. Ako tko mrzi svoga brata, u tami je i hoda u tami, i ne zna kamo ide, jer mu je tama zaslijepila oči."

Negiranje i sknavljenje žrtve

Negiranje i sknavljenje žrtve je antiljudski čin! Zločin! Prezira vrijedan. Za svaku osudu. Odras najnižih instinkta čovjeka. Iracionalna odmazda. Odmazda! Divljaštvo. Njegove su posljedice višeznačne, jer negiraju i žrtvu i izvršitelja kao ljudsko biće. Uništavaju dostojanstvo čovjeka i u smrti. To je iracionalni trijumf jačeg - čopora. Pamтите, tiranija jačeg obilježila je građansku stranu našeg rata od 1990. godine. Nevine žrtve bile su toliko nemoćne da ništa, pa ni život, ni dostojanstvo smrti nisu mogle braniti. A nema smrti ni užasa brutaliteta koji prema žrtvama nisu učinjeni. Naravno, osim kanibalizma. Valjda samo zato što smo se evolucijski odmakli. Čovjek kao društveno biće u tom divljaštvu nerijetko je potpuno negiran.

Ovaj fenomen u Hrvatskoj već i suviše dugo traje i kod Srba i kod Hrvata kao neki "stabilizator", kao negacija drugog. Tu smo kao jednojajčani blizanci, naročito u slasti odmazde, zanemarivanja, negiranja i sknavljenja žrtve drugoga.

Poniženje je slušati da su Hrvati genocidan narod jer za tu prosudbu i užasavajuću osudu nema nigdje povijesnog utemeljenja. Ona je anti-biološka tvrdnja, da je jedan cijeli narod genocidan. Tim se negira povijesna istina antifašizma u Hrvatskoj. Međutim, u Hrvatskoj se i suviše dugo u ime nacionalizma, rasizma i ekstremizma, kod nekih pojedinaca i grupa, negacija drugog nastavlja nekažnjeno. Podvlačim, jedino prelati južnoslavenskih vjerskih zajednica nisu osudili fašizam, niti fašiste iz svojih redova, čak nakon šezdeset godina pobjede nad fašizmom. To sablažnjuje (vidjeti o tome fra. Marko

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

Oršolić: Zlodusima nasuprot - Religija kao nacionalsocijalizam, Rijeka 2006., - naročito Predgovor i nekoliko prvih stranica).

Jedan strani antropolog me uvjeravao da je ustrajavanje na odmazdi i negaciji drugoga obrambeni mehanizam Hrvata što ih se stupidno optužuje za genocidnost. Ne prihvaćam to, jer sam se uvjerio da su to isto Srbi činili u Hrvatskoj i drugdje. Sve je zavisilo od okolnosti i indoktrinacije zločina. Uostalom Srbija je talac svojih zločinaca. Lamentiranje nekih Hrvata nad sudbinom naroda, da su martirski u namjeri da se to pretvori u credo, ista je kopija nekih srpskih mitova i kreda. Onaj koji poznaje imalo povijest naroda nije našao ni jedan narod, da je u 14.000 ratova koje povijest poznaje, lišo prošao. Ksenofobija u Hrvatskoj gdje su sve nacionalne manjine u ovom ratu svedene na jednu trećinu, nekažnjeno, izraz je opasnog presedana. Naročito ako se to i dalje nastavlja kao "politička mogućnost". Osobito ako su neke institucije, masovni mediji i neki intelektualni zločinci, iako nisu intelektualci, niti mogu biti, u prokazivanju drugog konzistentni.

POLITIKA ISPRED I IZNAD LJUDI

Sada se postavlja pitanje što je ostalo od kršćanstva "najkatoličijeg hrvatskog prostora". "Tipična hrvatska laž!" Dakle, sve činjenice, bolni vapaji rođaka, znanaca, zainteresiranih, očitost žrtava, živih svjedoka za nadležne: forenzičara dr. Ivana Grujića i potpredsjednicu Vlade, kao nadležnu ministricu Jadranku Kosor - koja u izbore za predsjednicu Republike u kampanji ide s devizom: "Ljudi ispred politike", a u stvarnosti i praksi provodi: "Politika ispred i iznad ljudi". Avaj politiko, avaj stvarnosti, avaj moral! Kad mrtvi ni na pravo javnosti groba nemaju. Očito dakle da nismo jedan rod, "zna se na hrvatski način".

Intelektualni zločini

Praveći selektivnu bibliografiju intelektualnog zločina u nas, otkrio sam njihov velik broj i u Srba i u Hrvata, etabliran u društveni sistem. To je opasan porok. Kad sam u "Bespućima..." Franje Tuđmana pročitao, na strani 164., da je genocid koristan za popravljivanje povijesti i to u preredigiranom tekstu, engleska verzija, otišao sam kod američkog ambasadora riječima: "To je vaš pregovarački partner!" Ispričao sam mu i pokazao neke činjenice, rekavši mu da sada u Hrvatskoj imaju i ministarstvo za etničko čišćenje. Zgranut, odmah je reagirao prema Ministarstvu vanjskih poslova.

Posljednji američki ambasador u Jugoslaviji, inače povjesničar NJarren Zimmermann, intelektualni domet i spoznajni aparat Franje Tuđmana u svojim memoarima ocjenjuje ispod osrednjeg učitelja. Nažalost, cijela njegova sljedba "zločinačkog pothvata" to nije mogla shvatiti. Jer, desničar nije intelektualac, jer vjeruje u moć, silu, novac, vlast, vojsku, rat. Tako je Hrvatska odjednom postala "regionalna sila". Naši desničari vjerom u rat preporučuju krstaricu "Petar Krešimir" za Piranski zaljev, oni dižu interes sebe i sebičnost iznad čovjeka. Oni ne mogu spoznati opće dobro jer su u suštini anti-ljudi. Oni u svojoj ograničenosti ne mogu doseći ni čovjeka ni građanina, "Edip ovdje još nije stigao"! /Kangrga/ Kad sam poslije Drugog svjetskog rata, pedesetih godina 20. stoljeća,

Etničko čišćenje ozakonjeni zločin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

pisao komentar rasnih zakona NDH-a komparirajući ih s njemačkim, rukopis mi je bio oduzet s upozorenjem da u Hrvatskoj ni za Srbe ni za Hrvate "za to još nisu vremena". Bio sam sablažnjen, nakon tolikog notornog zločina, na tu tvrdnju da ostajemo pretpovijesni narod.

Ako mislite, da u ovom lamentu osuđujem Hrvate, Državu i njene institucije, ne i sto puta ne!!! Žrtve za mene nemaju nacionaliteta i etniciteta. Ta isti smo rod! To sam osjetio u vlastitim venama. Još uvijek posvuda tiranija jačeg trijumfira na nekad zajedničkom prostoru. Posvuda su numeričke manjine istih socijalnih sredina izdvojene, getoizirane i postale manje ljudi. Zbog toga nema razlike između Vukovara i Srebrenice. Ahmića i "Medačkog džepa", Keraterma i Markale, sela Račka i Škabrnje, itd.

Dakle sudbina ovih žrtava, sudbina preko 160.000 porodica iz kojih su neki ubijeni je ista. Porodica Zec, Krivokuća, Kir i brojni znani i neznani, posljedica su iste matrice rata. I dalje se vlastitim žrtvama licitira, tuđe negira i zanemaruje. Vladajući ne priznaju da smo isti rod.

Etničko čišćenje bez ostatka prožeto je činjenicom, da se ipak više vole oteta dobra nego što se mrze etniciteti. Po toj suštini svaki rat je zločin a građanski rat zločin nad zločinima, to je s nama slučaj. Onaj tko ga ne osuđuje i negira žrtve, ne bi smio pobjeći nekažnjeno od zločina. Taj je sebe kao ljudsko biće kompletno porazio. Ako država stoji iza takvog čina i sama počiva na zločinu: ne može se civilizirano konstituirati i biti od svijeta prihvaćena.

KARAKTERISTIKE EKSTREMNE DESNICE

Međutim, ovdje moram reći nekoliko činjenica koje karakteriziraju ekstremnu desnicu. Oni su "šverceri vlastitog života", konzervativni, nazadni, falsifikatori, plagijatori, lažovi, beskrupulozni, okrutni, nevjerni i sebi i drugom, korumpativni, mitomani, zaplotnjaci, busijaši, intriganti šekspirijanskih karaktera, iz njihovih se redova regrutiraju nacionalisti, šovinisti, rasisti, sadisti, fašisti... Tirani svih vrsta. Ni jedna im povijesna opaćina nije strana jer im "zakon leži u topuzu", a u nas "kama im je najsvjetlije oružje"

Statistika nekažnjelog

Prema tome krajnje je vrijeme da si postavljamo pitanja pojedinačno i grupno, što smo radili da do rata ne dođe, a kad je do njega došlo što je svaki od nas radio. Bez toga nema ni pojedinačne ni kolektivne katarze, ni istinskog izmirenja, ni praštanja ni kajanja, a ni tako nužnog normaliziranja života na ovim prostorima.

Jedan ugledni publicista sačinio je iz javnih glasila statistiku nekažnjenih pronevjera, pljački i otimačina u Republici Hrvatskoj, čija suma prelazi jednogodišnja proračunska sredstva države, je li to apsurdno?

Samo je u nas pljačka stoljeća pretvorbom ostala nekažnjena, iako nas je biološki pogodila. Takozvana regresivna skala mortaliteta umirovljenika pokazuje da 3,5 godine umiru ranije u istim generacijama, zbog otegotog minolog rada i ozakonjeno uzetih tekućih primanja. Stoga se s pravom kaže da kod nas „mafija ima državu“. Zec i Bagarić

napreduju i mirno spavaju uz državnu asistenciju, a požešku su Županiju pod stečaj doveli nekažnjeno. Zavjerom mediokriteta entropijski propadamo jer oni koji vladaju ne znaju, a sebi namiču, lažu, pljačkaju i varaju, a oni koji znaju ne mogu, jer su isključeni. Nauka ovdje nije sebi sudac.

Osnivanje „Zaklade“ za obranu najvećeg zločina i to pred međunarodnim sudom kojeg priznajemo i koji je za nas nadzakon, klasični je moralni debakl pred cijelim svijetom. Ne osuditi brisanje memorije, kulturocid, razaranje toponomastike i onomastike s vlastitog teritorija, otimanja zavičaja vlastitim građanima, zločin je i prema vlastitom narodu i povijesti. Predlagati da se dokine Trg Francuske Republike, a odnosi se na revoluciju koja je označila najveći iskorak civilizacije i zamijeniti ga nazivom imena „duhovnog vođe“ optuženog pred međunarodnim sudom za „zločinački pothvat“, čini se moralnim apsurdom pred cijelim svijetom. Svaki rat, žrtve i razaranja se recenziraju, samo u nas ta povijesna istina sučeljavanja s vlastitom stvarnosti, nikako da dođe na svoj red. Zar doista želimo da nam povijest drugi pišu? Zar centralizacija države nije kompletna negacija provincije? Hrvatska je historijski regionalno koncipirana, a praktično Zagreb je Hrvatska. Jer rangovi odstojanja ostalih dijelova sablažnjuju. To je završni krešendo negacije goleme većine naroda s nepredvidivim posljedicama. Eto do čega sve negacija čovjeka i njegovih žrtava dovodi kad se mediokritetska elita vlasti osiljeno zavjeri protiv vlastitog naroda.

Otvoreno pismo članicama EU

U Zagrebu, 6. V. 2005. godine Vaša Ekselencijo,

Pišem Vam ovaj aide memoire-dosje i svakoj članici EU iz spoznajne nužde: da to ne učinim izdao bih Istinu i sve civilizacijske vrijednosti, kao svjedok vremena. Želim da svjedočim o namjernom, nekažnjenom povijesnom zločinu. Po obrazovanju sam filozof i historičar, a po praksi ruralni sociolog empiričar. Pratio sam zločin uz in status nascendi, kao humanitarac ekspert u UN. Smatram se osposobljenim krunskim svjedokom. Hrvatski integralni nacionalistički pokret HDZ-a, reagirao je na rebelski ruralni pokret Srba kolektivnom krivnjom Srba i nekažnjenom odmazdom. Neki Srbi iz tzv. SAO Krajine, pretvorivši povijesno pamćenje u zlopamćenje, načinili su konkretne zločine. Umjesto konkretne kazne za ratni zločin, kolektivnom krivnjom Srba odmazda je besprimjerna. Haški sud ovaj postupak u tužbi ocjenjuje s pravom kao „udruživanjem u zločinački pothvat.“

Najprije taksativno o nekažnjenom zločinu:

1. Etnički je očišćeno cca preko pola milijuna Srba tako radikalno da su ostali bez elite i biološke reprodukcije, te bez svih institucija, osim reducirane pravoslavne crkve (prilog: knjiga S. Livada: Etničko čišćenje zločin stoljeca, SKD „Prosvjeta“, 1997.);
2. Nekoliko tisuća civila je ubijeno nekažnjeno (prilog: „Spisak ubijenih u Sisku“ i „Spisak nestalih 3.500 Srba“);
3. Iz gradova je, gdje nije bilo rata, otjerano preko 124.000 Srba i oteto 25.000 stambenih jedinica, nekažnjeno (prilog statistički pokazatelji);

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

4. U gradovima je minirano 10.000 objekata Srba, a ponegdje s cijelim porodicama, nekažnjeno. Samo u Splitu je deložirano 10.000 stanovnika;
5. Uništeno je preko 3.000 monumenata i obilježja na temu antifašizma, među kojima i najveća djela umjetnika čije su makete u svjetskim muzejima;
6. Uništeni su svi zavičajni muzeji Srba, uključujući i zavičajni muzej Nikole Tesle, ZAVNOH-a i muzej pravoslavlja u Zagrebu;
7. Spaljeno je ili na drugi način uništeno stotine tisuća knjiga i cijele biblioteke srpske provincije i drugih autora ljevičara, Muslimana, Židova, antifašista (vidjeti prilog tematskog broja časopisa „Prosvjeta“ „Kulturocid - knjigocid“) sve je to učinjeno po uputama Ministarstva prosvjete (vidjeti reakciju 42 javna radnika i šutnju nadležnih institucija, što znači da država stoji iza zločina); 8. Prenominirano je i prekršteno desetine tisuća Srba u Hrvate, posebno školska djeca - nekažnjeno;
9. U tome svemu zdušno je sudjelovala Katolička crkva u Hrvatskoj iz čijih dvorišta proviruje neofašizam - ustaštvo i apsurdno penetriranje u politički život laičke države;
10. Dokazane ubojice pravosuđe fetišizira, a društvo časti svim počastima i financijskim sinekurama. Istovremeno se krunske svjedoke ubija i progoni, nekažnjeno;
11. Ozakonjena je „pljačka stoljeća“ pretvorbom društvenog vlasništva u privatno, nekažnjeno;
12. Blizu pola milijuna aktivnih kontingenata zbog procesa deindustrijalizacije i pretvorbe izvan je procesa rada;
13. Sve to ima za posljedice galopirajuće siromašenje i biološko slabljenje demografskog stabla. Na primjer otetih 40 mirovina pogodilo je generacije umirovljenika da praktično umiru 3,5 godine ranije u istim generacijama, a oni čine skoro četvrtinu stanovništva. Kao ilustraciju besprimjernog etničkog čišćenja, ističem da nije bilo mehaničkog zadiranja u srpski korpus za vrijeme NDH 1941. - 1945. i u građanskom ratu 1990. - 1995. Srba bi danas u Hrvatskoj, prema egzaktnoj računici, bilo 1,5 milijuna, a praktično ih je prisutno svega 180.000, što znači manje nego što ih je popisano 2001. godine, jer su ostale krnje porodice u podmakloj dobi i nema biološke reprodukcije.

Lustracija Srba u Hrvatskoj

Strategija Tuđmana bila je dogovorena s hercegovačkim fratrićima sa Širokog Brijega da se lustriraju Srbi, a ne komunisti. Tuđman je polazio od tvrdnje da je genocid koristan čin za popravljivanje povijesti, da su Srbi remetićki faktor, da u stvaranju države ne može od strane Hrvata biti zločina. Rasistićkom izjavom da je „sretan da mu žena nije Srpkinja ili Židovka“ i Goebbelsovskom propagandom pokrenuo je klasićni etno - banditizam s obiljem falsifikata; da su Srbi biološki defektni, da su mješoviti brakovi deficijentni, da Srbi imaju kromosom manje u što je uključeno oko 60 stigmatizirajućih pojmova iz povijesnog progona Židova. Tako je nastao pokret „krvi i tla“ i svi su etniciteti reducirani na minimum, a srpski korpus je biološki masakriran. Dakle sprovedeno je najveće etnićko čišćenje, koje je ikad igdje izvršeno, jer je napadnuta toponomastika, onomastika, kultura i izvršena falsifikacija historije. Srbi su od nekad konstitutivnog naroda postali manjina, što je praktićno, postali su manje ljudi, pa su nekažnjeno pljaćkani, ubijani i progonjeni.

U ruralnim zonama njihova nadgradnja, kuće, stanovi, gospodarski objekti, institucije i infrastruktura do temelja su uništeni ili zaposjednuti od žrtava iste matrice rata doseljenih Hrvata iz Bosne. Tako je uništeno preko 24.000 stambenih objekata i preko 13.000 privrednih. Taj proces uništenja još uvijek traje prirodnim destrukcijama ili namjernim razaranjem. Uništen je cjelokupni stoćni fond Srba, sav inventar rada, svi energenti i sve institucije da se ne mogu i nemaju gdje vratiti. Sve je to teklo nekažnjeno. Radi izmjene etnićkog sastava žrtve iste matrice rata se sukobljavaju logikom „zavadi pa vladaj“. Srbe se deposedića bez privole i najćešće bez ikakvog znanja. Sva je legislativa, i čak kad je normalna, podložna primjeni uzurpativnog prava, kada je o Srbima rijeć. Tako da je većina zločina, faktićki ozakonjena. U 1 107 naselja gdje su Srbi bili većina, naselja su ili nestala i postala sela koja to nisu, ili su bolji objekti zaposjednuti.

Tragićno je da je destrukcija katastrofalno razarajuća. Na primjer posjećena su sva plemenita stabla oraha, lipe, trešnje, duda, jasena, javora, a nerijetko i hrasta, i to bilo za ogrjev, bilo kao građa, ili bilo samo za uništenje. Sijeku se uzurpativno privatni gajevi do ekološke katastrofe - nekažnjeno. Konjima su sjekli tetive, ubijali sitno zubu stoku, oko 3 godine nije bilo ni vrapca. Voćnjaci i vinogradi su uništavani, preorane su meće, a na mnogim prostorima izvršena je reambulacija katastra - nekažnjeno. Sve je to činjeno u funkciji da se Srbi ne vrate, da im se oduzme zavićaj, državljanstvo i razbiju porodice. Vršene su užasavajuće prijetnje, javni masakri, ucjene, nepotrebne administrativne prepreke u pravcu otežavanja povratka. Neki su ubijani, nekažnjeno, neki kašnjavani za svoju ubranu voćku, za gutljaj vode iz svog bunara, a neki su umrli pored svoje kuće u šatorima UNHCR-a.

OŽIVLJAVANJE TEZA MAKSA LUBURIĆA

Svojom ideologijom „izmirenja ustaša i partizana“ Tuđman je htio zaživjeti teze Maksa Luburića jednog od najvećih koljaća NDH i osnivaća koncentracionog logora u Jasenovcu. Htio je proširiti Hrvatsku u granice nekadašnje „Banovine“ i stvorio paradržavu „Herceg Bosnu“.

Fetišizacija „Deklaracije o Domovinskom ratu“

Neki su nepravilno osuđeni, a oko 4.000 je na Interpolovim potjernicama, kao ratni zločinci. Samo u jednom selu u Lici 50 seljaka je na potjernici. Masovno se sudilo u odsutnosti, srpska se svjedočenja ne uvažavaju, ili se svjedoci iznudom zastrašuju. Trend „spaljene zemlje“ u nekim regijama („Miljevački plato“, „Medački džep“, Kistanje, okolica Knina, Lapac...) zastrašujuće su opomene i poruke. U zapadnoj Slavoniji neka su seoska naselja zaorana i zasijan hrast lužnjak. Sintagme „mrtav Srbin je najbolji Srbin“, da Srbi nisu političko, nego ekološko pitanje razaranjem njihovih crkava i grobalja, užasavajuće su nekažnjene prijeteće poruke.

Hrvatska onemogućava problematizaciju građanskog rata. To se najbolje ogleda kroz fetišizaciju „Deklaracije o Domovinskom ratu“ u kojoj dokazuju da nisu izvršili agresiju na Bosnu.

O svim ovim činjenicama postoje brojni dokumenti, upoznate su sve institucije uključujući i predsjednika Republike, međutim, država se ne može konstituirati na povijesno nekažnjenom zločinu. Tragično je što je država fetišizirana, zločinci promovirani i slavljani, te ozakonjeno zaštićeni, unatoč priznanja nadležnosti međunarodnih konvencija, kao nadzakona i posebno Međunarodnog suda za ratne zločine. Psihologijom da je protiv Hrvatske opća zavjera svijeta, svi zločini ostaju nekažnjeni. To je ispod svih dosadašnjih moralnih vrijednosti na ovom prostoru.

Prema tome u Vašoj arbitraži u „slučaju Hrvatske“, želio bih da imate ove iznesene činjenice kranskog svjedoka procesa u toku.

S punim poštovanjem i uvažavanjem, te golemim nadanjem da istina sama sebi bude sudac, stavljam Vam ovo dokumentirano svjedočanstvo na dispoziciju.

Poštovane dame i gospodo, građani, prijatelji i drugovi, ukratko dragi citroeni, (slobodni podanici op. N. K.)

Od srca vas pozdravljam na ovakvom značajnom skupu. Iako je ovo inicijalni, svečani trenutak, govorit ću radno i programski. Devetnaesto stoljeće odredilo je „mjeru i bogu i kralju“, a time i suvremenoj državi, ustoličenjem citoyena kao utemeljitelja razvoja naše civilizacije. Mi smo njihovi slijednici, jer smo na građanski način, dakle, dijalogom legalno i tolerantno tražili izlazak iz konflikta. Bili smo i ostali protiv rata. Osudili smo instrumentalizaciju etniciteta. Pa kad se rat ipak dogodio, učinili smo sve da do pravednog mira dođe čim prije. Ovim ratom, bez presedana na ovim prostorima, koji nije imao milosti i u njemu ne bijaše etosa Antigone ni Niobe ni Marije, neki konkretni zločini i zločinci povod su oktroiranoj ideologiji šovinizma, kolektivnoj krivnji. Mi ne možemo biti krivi, jer ustrajavamo da je zločin i zločinac uvijek konkretan, jer to je povijesna istina.

NEZASLUŽENA KAZNA

Nas, nažalost, prati nezaslužena kazna, drakonskog zločina odmazde, kolektivne krivnje. U to ime napadnuto nam je pravo na normalan život, identitet, djedovina, pravo na rad, struku, zanimanje, dokinuta su mnoga stečena prava, otima se imovina, preminira nacionalitete, zatire toponime i onomastika. Napadnuto nam je dostojanstvo, identitet i samopoštovanje. Zbog toga smo svi osakaćeni. Svaki od nas ima svoju najtužniju priču

života, razoreno porodično stablo, nestale i neoplakane, protjerane, oteta dobra i nasljeđe, razorene i otete zavičaje. Mi smo doista derasinirani.

Budućnost puna neizvesnosti

Dakle, iščupani iz korijena. Naša je budućnost puna neizvjesnosti. Zbog Damoklovog mača odmazde. Nas sagone u torove statističkog identiteta, a mi ne pristajemo na gregarizam, nego hoćemo građanski dinamički identitet. Naše je, gospodo, da i kad plivamo u vrtlogu sudbina, moramo preko rijeke. Prema tome, kidajmo Augijevu štalu i osuđujmo herostratizam na svim stranama jer moramo čim prije dohvatiti Kairosov čuperak. Mi smo bili i ostajemo djelom i činom citoyeni volterovske kritičke tolerancije.

Kao obrazovani i odgovorni ljudi ostali smo u svojoj Hrvatskoj - postojbini, kao jedinom istinskom, prirodnom, pravnom i moralnom staništu. Mi nemamo druge rezervne domovine i ne odričemo se djedovine. I kad smo bili životno ugrožavani, mi smo građanskim rezonima, tolerantno dijalogom branili legalnost i legitimitet naših prirodnih prava. Uostalom, u gradovima nije bilo pobune, zavjere i nikakvog otpora, a desetine pa i stotine tisuća nevinih je prognano. Želim da naglasim, da mi kao potomci naših pređa nismo ono cvijeće, po kineskoj poslovice, koje kad vene sjeti se da je niklo iz korijena. Mi kontinuirano plediramo na našoj ukorijenjenosti ovdje. Zbog toga, gospodo citoyeni, osnivanje Narodnog vijeća smatram sretnom okolnošću naše pozitivne historijske tradicije, da preko legalnih institucija izrazimo i štitimo svoje interese, koristi i potrebe, odnosno potrebe srpskog naroda ovdje.

Prema tome, Narodno vijeće ima mnogostrane zadaće: da bude naš istinski legat, da bude partner prema drugim institucijama, da pokriva sve interese novonastalih socijalnih struktura ovdašnjih življenja. Ono ima neposredne kratkoročne, ali i povijesne dugoročne zadatke. Među prvima spada povezivanje razbijenog srpskog korpusa u Hrvatskoj. Želim da znadete da nema suvišnih Srba, da nema nesposobnih za iskorištavanje svojih legitimnih, prirodnih i ljudskih prava. Dakle, da nema ni suvišnih ljudi ni suvišnih prostora. Srpsko narodno vijeće mora biti prožeto istinskim građanskim laicizmom, ali i istinskim povijesnim uporištima uvažavanja misije pravoslavne crkve i svih vjerskih instituta.

Njegovi dugoročni ciljevi i zadaci moraju počivati na organizaciji i modernizaciji sveukupnog života. Prije svega obnovi života naselja i to sa svim suvremenim sadržajima. Tu ne smije biti razlika ni po kojoj osnovi, jer smo građani u kontinuitetu. Dakle, pravo na život i rad, na izbor mjesta života i rada, na izbor zanimanja, školovanje, pravne i socijalne sigurnosti nije privilegija nego dio ljudskih sloboda i ustavom garantiranih prava.

Mir nema alternative

Prema tome, mir na ovim prostorima nema alternative.

Gospodo citoyeni, bit će onih koji će nas osporavati. Pokušavat će da nam dođu glave, da citiram - „mangupi iz naših redova“. Ali znajte da i šugava ovca pripada papkarima, da u šumi ima najviše krivog drveća pa niti se šuma odriče drveća, niti drveće može vlastite šume. Dakle, ukratko „psi laju, karavane prolaze“. Jer, mi smo na časnom i historijski odgovornom putu i prema Srbima i prema hrvatskom narodu i to nam mora služiti na čast. To što će raditi protiv nas ostrašćeni šovinisti već smo vidjeli. Znajte da nacionalšovinisti ne poznaju kreaciju nego destrukciju, egocentrizam i falsifikaciju historije. Oni su pokazali da rade u korist svoje štete. Oni nas ne mogu spriječiti i onemogućiti, u što su se sami uvjerali. Neće biti lako, jer život, kaže jedna meksička poslovice, „nije tortilja sa šlagom“. U našem izvornom kršćanskom i građanskom ponašanju mi smo bliže Bogu i pravdi nego istinskoj demokraciji na ovim prostorima.

Podsjećam na meksičku misao: „O, Meksiko, kako si blizu Bogu, a daleko od Amerike!“ Zato se valja dostojanstveno ponašati, odgovorno raditi i razmišljati. Ovim činom osnivanja Narodnog vijeća, mi, urbi et orbi, dajemo do znanja da nam je stalo do demokratske Hrvatske, do Hrvatske civilnog društva kao do nas samih. Zato smo vlastitim angažiranjem, životnim naporima poput naših pređa, radom, krvlju, znojem i ljubavlju spremni braneći dostojanstvo da branimo integritet ovih socijalnih prostora. Mi nemamo pravo na falsifikat historije, da je „suživot nemoguć“, da su „etniciteti krivo raspoređeni“, da je „genocid utilitaran“. Sve je to naša povijest do sada odbacila. Istovremeno, nemamo pravo da se privikavamo na život u zločinu i sa zločincima. Također, nemamo pravo na odustajanje od naše tradicije, obnove naših monumenata, crkava, škola, institucija, običaja, jezika. Mi nemamo pravo odustajanja od kritične tolerancije i prožimanja kultura - akulturacije. Jer, mi smo civilizirani i u tome nasljeđu odgojeni. Već nekoliko puta sam, više ilustracije radi isticao - kad bi mi netko oduzeo iz života moje školske i ratne drugove Hrvate, moje brojne rođake i prijatelje Hrvate, Muslimane, pa i crnce, jer među njima imam prijatelja i rođaka, moje učitelje i učenike i brojne znance drugih etniciteta moj život ne samo da bi bio krnj, nego više ne bi imao nikakva smisla. Kroz moje je žile tekla krv svih rasa i naroda. Hoću i želim i spreman sam na svaku žrtvu da se izborimo za život ovdje suvremenog citoyena. Zato se zalažem za istinski suvremeni dinamički identitet etniciteta jer toje praksa svuda u svijetu.

Zaključujem ovu prigodnu besjedu, dragi citoyeni, porukom već kazanog: Srpskom narodnom vijeću mora biti ideal čovjek, sloboda i odgovornost. Našu slobodu pretpostavlja slobodno društvo. Našu odgovornost mora pratiti odgovornost prema nama kao citoyenima ovog društva. Tako zamišljam savjest života i rada - djelovanja SNV-a. Tako nam istina i historijska odgovornost pomogla!

Zahvaljujem na pažnji!

(Prigodna besjeda na konstituirajućoj sjednici Srpskog narodnog vijeća, održanoj 12. 02. 1997. godine.)

Institucionalno izmirenje

Usput, da parafraziram, učenjaka i pjesnika Miju Mirkovića, da ipak ove prostore i narode ne povezuje ni vjera, ni država, ni zakoni koliko isti uvjeti življenja (antropogeno podrijetlo zemljišta). Dakle, zajedničko osvajanje parcele. Ali mi smo zakašnjeli narodi. Moram da podsjetim da još nismo prešli na metrički sistem mjerenja zemljišta. Imamo 20 mjernih jedinica za zemlju: jutro, ral, dan oranja, dulum, motika, itd. Nemamo ni jedne napisane historije poljoprivrede.

Zanimljiv je primjer iz Hrvatske. U izmjerenim najmanjim etničkim distancama, npr. Islam Grčki, napravljeni su najveći zločini. Nasrnulo se i na historijske građevine i pjesničku veličinu. Ili drugi primjer, u Vukovaru. Od 10.000 bračnih zajednica, cca 7.000 bile su mješovite. Tu je zločin trijumfirao, ali su se propagandisti postarali da dokazuju da su mješovite porodice deficitarne, čak s kromosomom manje. To nedvojbeno dokazuje da je rat induciran tako duboko da može još i dalje da traje. „Tko nije mrzio, bio je omražen.“ A, tko nije etnički čistio, bio je stigmatiziran. Time je država počela da razara svoje vlastito društvo. To je išlo tako daleko da su se i crkve odmicala od svoje misije, od Boga i evanđelja, oltara i primicala se ideologiji mržnje, očevima rata, vlasti, da bi dobili nešto od plijena. Jedan crkveni prelat za otetu imovinu izjavljuje „prije ću Srbina ubiti, nego mu kuću vratiti“. A drugi nadležni, ni po običajnom, ni po kanonskom pravu ne raspodjeljuje ga.

U naše ratove utkan je kvislinški četničko ustaški sindrom. On i dalje traje, proviruje čak iz crkvenih dvorišta. Pomoću njega države i crkvene institucije rat recikliraju. To čine različitim sredstvima institucija. Čak sukobljavaju žrtve, iste matrice rata. Posebno primjenom uzurpativnog prava, kao vladajuće prakse. Suprotno ustavnim normama i iz njih izvedenih regula, uzurpativno pravo trijumfira. Civilni sektor nevladinih udruženja je nejak, malobrojan, finansijski ovisan od država, međusobno slabo povezan. Kod nas je i civilni sektor podržavljen, jer ovisi od državnih sinekura. On je proskribiran, jer „izdaje našu stvar“. Istovremeno države se dovijaju i održavaju paradržavne institucije civilnog sektora, bez sredstava, bez utjecaja, da bi lažnim modelima lažirane demokracije i lažirane tolerancije nedemokratski vladali. To naročito čine pred arbitrima međunarodne javnosti. Dakle, hipokritske države manipuliraju kada deklaratorno prihvaćaju da „izmirenje nema alternative“, jer ga pravno, politički i moralno potkopavaju. Jer nema ni repatrijacije ni restitucije dobara prema potrebnim mogućnostima. Već sama činjenica da ni jedna od ovih država nije ni pokušala da osudi prirodu rata, njegove začetnike, intelektualne zločince i slično. A u nas nema ni jedne javne osude bukača intelektualnih zločinaca.

Promatrajući registar slobodnih, samostalnih, profesionalnih udruženja po pojedinim novonastalim državama, začuđen sam koliko ih je, a kako niti jedna praktički ne radi na izmirenju (u Hrvatskoj i Srbiji ima ih od 15 do 20.000). Kad tome dodamo crkveno religijske institucije, onda je broj za premreženje mirotvorstva još veći. Tu bi helsinški odbori, Amnesty International i građanska udruženja kao moderatori, mogli odigrati praktično mesijansku ulogu.

APSURD

Navodim jedan primjer - 10 godina uzastopno odlazim na Međunarodni ruralno-sociološki skup u Vlasotincima (jug Srbije). Tamo je osnovana i posebna međunarodna ruralno-sociološka škola. Dolaze učenjaci sa svih meridijana, ali ne i iz država nekadašnje Jugoslavije. Na Zapadu je došlo do kraja seljaštvo, a ovdje njegovi tradicionalni oblici još uvijek žive, ali naše domicilne učenjake, koji su do jučer drugovali, zajednički istraživali, takav skup u tom toposu više ne zanima. Nije li to apsurdno?

Izmiruju se narodi, a ne pojedinci

Moram istaći da je nekadašnja zajednička država imala preko 200 naučnih institucija, da je imala preko 60.000 doktora znanosti i medicine, 500.000 studenata, da je društvo inženjera i tehničara brojilo 1,700.000 članova, da je izlazilo 106 samo ruralno agrarnih glasila, novina, časopisa i drugih publikacija. Zar zaista to nije golema ljudska i intelektualna energija, izmirenju tako potrebna? Čini se ipak da su svi zakazali. Kada bih počeo nabrajati sve potrebne institucije za angažiranje, mogao bih, jer su to široko ranije prakticirali, navesti: teatri, sineasti, izdavači, publicisti, novinari, masovni mediji općenito, profesionalna udruženja historičara, pravnika, sociologa, politologa, ekonomista, etnografa, etnologa, antropologa, filozofa, itd. Imali su zajedničke institucije, časopise, redakcije, simpozije, itd. Svega toga više nema. Dakle, moramo ih pokrenuti na putu vlastitog predmeta, vlastite koristi, interesa i potrebe, ako želimo istinsko izmirenje. Hoću da pojednostavim - svi od društva golubara, do društva ptica pjevica moraju biti upregnuti da se stanje normalizira i da izbijemo pravo nedoraslih političara i država da manipuliraju s ratom i njegovim implikacijama. To je moguće jedino pomoću nauke, da istina bude vlastiti sudac i na ovim prostorima.

Kad bi oktroiranjem došlo do izmirenja, nažalost, četnički je sindrom ostao, pa tako države povijesno neutemeljeno ozakonjuju partizana oslobodioca i kvislinga, rasista. Gdje su tu uloge naučnih institucija, kojima povijesna distanca i golema saznanja vjerodostojno dokazuju da za zločince nema opravdanja. A taj kvislinški sindrom je u ovom ratu ne samo nas unazadio, povijesno, nego i osramotio pred svijetom.

Možda vam se ovaj koncept čini naivnim. Uvažite da „naivnim i bogovi oprašaju“. Nemam iluzija, ali ipak podsjetit ću vas na jednu elaboraciju nobelovca Ive Andrića kad opisuje kako je mrav krenuo oko svijeta na sveti put mira. Svi mu se rugaju „tako si malen, nećeš za života stići“. A on, lapidarno odgovara: „Bit će zabilježeno da sam krenuo“. Želim da i mi krenemo. Jer to nam je doista jedini inovativni put u izmirenju, značajan po broju institucija, njihovoj snazi i ulozi, a i po golemoj masi ljudskog faktora. Jer ovdje se ne izmiruje pojedinac, nego mase - narodi.

Boreći se protiv besmislenog rata, izučavajući njegove goleme posljedice, koje će se protegnuti i na 22. stoljeće, praveći selektivnu bibliografiju intelektualnih zločinaca i njihovo etabliranje, poznajući mnoge nalogodavce zločina, vjerujem u moralnu snagu

Etnicko ciscenje ozakonjeni zlocin stoljeca

Svetozar Livada

www.krajinaforce.com

većine i napose učenih ljudi i njihov spoznajni aparat. Stojim na stanovištu da denacifikaciju moramo ozakoniti, ponavljam - „da se carska ne poriče“, i da moramo stvaralačku energiju učenih i institucija pokrenuti za izmirenje i normalizaciju života na ovim prostorima. Nauka i samo nauka moći će nam u ovom rašomonskom problemu pomoći.

PREZIR NEIMARA CIVILIZACIJE

Zgrožen sam nad činjenicom kad najstarijeg filozofa sudovi četiri godine progone što prokazuje kulturocid, knjigocid. Kad četrdesetorici naučnih radnika, na ukazivanje na brisanje memorije, i spaljivanje stotine tisuća knjiga, ne odgovora ni javni tužilac, ni ministar za nauku, ni ministar za kulturu, ni ministrica pravosuđa. Zar pojedinac mora da tuži onog generala koji je naredio rušenje Hajrudinovog mosta? Ili rušenje spomenika Vojina Bakića ili miniranje Ferhadije?

Država, koja ne štiti svjetsku baštinu ne zaslužuje ime države, a na to joj moramo ukazati. Koji je to apsurd, prezir neimara civilizacije.

Feljton objavljen u Glasu Javnosti avgusta 2007

Kraj